

Le eno je potrebno

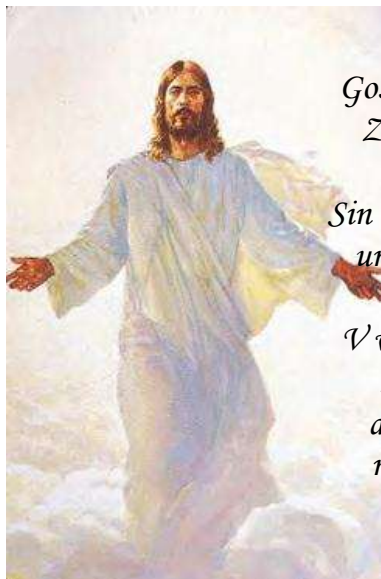
VELIKA NOČ 2012

Zakaj iščeš, žalostna vdova, rajnega moža na pokopališču? Zakaj jokaš, sin, na grobu očeta? Zakaj jokaš, sestra, po rajnem bratu? Ni ga tukaj, duša je v večnosti, le malo prahu rajnih še počiva v zemlji. Povzdigni svoje oči v nebeško kraljestvo! Tam živijo tvoji rajni in tudi ti pojdeš za njimi. Enkrat pa bomo, kakor Jezus, od smrti vstali. (Slomšek)

To smer nam kaže Vstali Jezus Kristus, ki je postal naš brat in vstopil v ta naš nered, nemir, negotovost in vse razsvetlil in osmislil, kar se dogaja z nami. V luči Kristusovega vstajenja se vsaka bolečina, žalost, trpljenje in smrt spremeni v zmago, veselje in življenje.

Kristus je vso realnost padlega človeka dvignil na raven Božanske zamisli, ki je naša večna sreča, le da odpremo svoja ranjena srca njemu, ki nas je rešil. Po njegovih ranah smo ozdraveli in živimo novo življenje. ALELUJA.

Župnik Janez

Gospod je vstal! Gospod živi!

Zveličar je premagal smrt!

O, „aleluja“ naj doni!

*Sin božji – mučen, križan, strt,
umorjen in pokopan – živi!*

*V vstajenjskem siju te Luči –
ki v našo je prišla temo,
da nas odreši, razsvetli –
naj radostno še mi gremo
po poti pravi, ki žari.*

Življenjska potreba človeka je, da moli. Kaj in kako molimo je odvisno od posameznika, od potrebe, razpoložnja in svoje notranjosti. Pripomočki kot so molitvenik, posamezni obrazci in rožni venec, nam pomagajo pri urejenosti naših misli, zbranosti, predanosti in izročitvi Gospodu.

Najbolj popolna in preprosta, globoka, zaupna in iskrena je gospodova molitev Oče naš. Na priprošnje svojih učencev, je Jezus naučil moliti svoje učence k nebeškemu Očetu z najbolj preprostimi besedami z naj globljo vsebino.

Pogovor o molitvi „OČE NAŠ“ je bila priložnost v sredo, 28. marca 2012 kjer smo s skupino premišljevali in gledali slike, kako zgledajo posamezni deli molitve v vsakdanjem življenju posameznika. To je bil le utrinek, saj vemo, da popolne vsebine ni mogoče dojeti ljudem, kaj šele posamezniku. Način razmišljanja, pa nam daje možnost, da vsaj malo začutimo milost življenja in vsega ustvarjenega, ki nam lepša življenje in daje slavo Stvarnika. Gospod nam daje možnost, nas vodi, opominja in vzgaja z očetovsko ljubeznijo ter odpušča vse zmete, krivice nepokorščine, vse do začetka NOVEGA večnega življenja. Zato je tudi dolžnost posameznika, da si vzame čas, se z Gospodom večkrat pogovarja, se zahvali in ga prosi čisto na samem.

Polno je skrivnosti v našem življenju in ena je tudi ta, kako potrebna in koristna je molitev k Gospodu. In Jezus bo z nami.

Tone R.

LITERARNI KOTIČEK

STARI OBIČAJI

Velika noč

Priprava na veliko noč se tako rekoč prične že takoj drugi dan po pustu na pepelnico, ko je za kristjane še dandanes strogi post. Včasih pa ves postni čas niso poskusili mesa – to se je zgodilo šele na veliko nedeljo pri zajtrku. Pravo praznovanje pa se začne na cvetno nedeljo, ko se nesejo k blagoslovu butare. Že nekaj dni prej so otroci, ki so jim večkrat pomagali tudi odrasli, šli in ob potoku ali kjer jih je pač bilo najti, narezali lepih in ravnih enoletnih vrbovih šib. Te so

potem trdno povezali in to je služilo za nekakšno hrbtenico butari. Potem pa so še naredili tako imenovano glavo. V zgornji del povezanih šib so zatakneli vejice bodičja z rdečimi jagodami, bršljana s črnimi, pa cvetoče vejice dreva, vresje; prav v vrh pa so zatakneli vejo brina in oljke. Včasih so kar tekmovali, kdo bo imel večjo in lepšo butaro, posebno večji kmetje. Na njej so se tudi svetila jabolka in pomaranče. Ta navada oz. običaj je še vedno živ, le butar je manj, saj so nekateri zadovoljni že z oljčno vejico ali si kupijo manjšo umetno butarico. Drug velik in vsem znan običaj pa se dogaja na veliko soboto. Res se je nekoliko spremenil, toda osnovni namen je ostal isti. Včasih so nosila velikonočna jedila k blagoslovu dekleta, in sicer z jerbasi in na glavah, dandanes pa so jerbase zamenjale torbe in košare. Razširile so se tudi govornice, da so svoj čas, ko so tudi ta običaj skušali ukiniti, nekateri uporabili celo torbe za violino, da so vanje dali meso in ga odnesli k blagoslovu. Pa to je bil morda le vic!

O veliki noči pa so pomembno vlogo – poleg cerkvenih obredov, seveda – igrali čim lepše pobarvani pirhi, še posebno tisti, ki so jih dekleta namenila svojim fantom in izbrancem. Nanje so napisale lepa voščila, pa tudi ljubezenska sporočila. Ponavadi so bili pirhi rdeče barve, ki je barva ljubezni ... Za otroke

pa je bilo včasih o veliki noči največje veselje to, da so lahko ropotali z

ragljami. Nekoč so bile na veliki četrtek in petek popoldne molitve v cerkvi, na koncu katerih je zaropotala velika raglja v zvoniku, ki se ji je pridružilo še nešteto malih, ki so jih prinesli otroci s seboj.

V nedeljo zjutraj, ko so se ljudje vrnili od Vstajenja, pa so posedli za javorjevo mizo k skupnemu blagoslovljenemu zajtrku, pri katerem ni manjkalo potice, suhega mesa, pirhov, a tudi hrena, ki so ga morali najprej vsi pokusiti v znamenje, da je bilo najprej trpljenje, šele nato veselje vstajenja!

Ivan Malavašič

Spomin na nekdanje Velikonočne dneve. Domači g. dekan je pred veliko nočjo prosil farane naj ne skrivajo svoje vere, češ, kaj bodo rekli ljudje. Vzemimo Velikonočno soboto blagoslov jedil. Večinoma so nosile v najlon vrečki, imele pri sebi v klopi in potem hitro domov. Letos vas prosim naj bo tako. Pred oltarjem sta dve stopnici. Lep prostor za lepo zložene košarice, kar se za ta dan spodobi. Naj nobena ne prinese „najlon“ torbe, misleč, da je notri „crknena“ kura. Gotovo imate doma v pozabi štikane prtičke na katerem piše „Aleluja“. Le poiščite in slovesno pokažite sebi in vsem ..., da je Kristus vstal – Aleluja.

Dva pridna strežnika sta si pa takole razložila pridigo: a ti veš zakaj je danes župnik tako oznanil: ne, ne vem, nisem razumel. Pa pravi prvi: zato, ker če neseš v najlon torbi, ne pride blagoslov do kruha.

Drugi primer pa tako pove, o pripravi na Veliko noč.

Dva fanta, študenta. Sta se vsak dan vozila z avtobusom v Ljubljano. Pa mama naroči svojemu sinu. Ko greš domov, stopi na trg in mi kupi tisti lep pleten cekar na katerem piše (IHS). Fant gre in kupi. Na avtobusu pa sede k njemu sosed, študent. O kje si pa to kupil? Na trgu. Tudi jaz bi kupil mami. Skoči dol in že je na trgu. Enega od tistih cekarjev bi rad. Plača in hop – že sedi na avtobusu, ki že brni. Mama poglej kaj sem ti kupil. Da ne bo treba v najlon torbi

nesti k žegnu. Tudi sosedov Jure ga je kupil. Mama srečna, da se je sin na to spomnil. Naslednji dan sta tudi k žegnu nesla in postavila cekarja na sredino med košarice. Čudovito!

Župnik blagoslavlja, gre okrog oltarja in stoji pred košaricami in gleda. Po blagoslovu pa reče: Vesel sem, ko berem, poleg cekarja (IHS) tudi napis (KPS).

Lepo Veliko noč Vam želi vaš župnik.

Zapisala Francka Jakša

TISOČ LET ŽE ZEMLJA PLEŠE

Zemlja pleše, sredi zvezd, noč in dan se vrti ta svet. Pride sneg, pride maj, pride spet jesen. Tisoč let že zemlja pleše, ko se za čas ustavijo misli v tem stvarstvu božjem. Te objamejo čuda, čudovite stvari, ostrmiš nad to pokrajino, ki te obdaja z vseh strani, doline, hribovje, gore, planine, trate, polja, gozdovi. Da pa vse to doživiš, mora biti odprto oko, duša in srce. Prihajajoča pomlad natrosi

vsakovrstnega „cvetja“ oblik in barvitosti, zato glej in uživaj, podnevi pisan svet, ponoči pa neskončno veselje, posuto z zvezdami, ki nam daje misliti o tem Božjem stvarstvu v nedogled.

So ljudje, ki vse to vidijo in napišejo mnogo pesmi o pomladi, o ljubezni, o sreči in zadovoljstvu, zato zapojmo!!!

Pomlad prihaja s kresovi maja, goreli bodo kot nekoč, spomini naju na tistem kraju, božajo za lahko noč!

Velika noč, vzbuja nam spomine polne nežnosti, sreče in radosti žlahtnih dni.

Tone T.

TAKOLE SE JE ZAKLJUČILA POKLICNA POT VZGOJITELJICE

Drage sodelavke in sodelavci!

Naslednji mesec, točno 14. maja, bi minilo deset let, odkar je v tej kapeli ležal moj pokojni oče, ki je bil med prvimi stanovalci novega doma Marije in Marte. Tu so se, ste se od njega poslovili sostanovalci in zaposleni.

Danes se v tej isti, prenovljeni kapeli poslavljam jaz. Z današnjim dnem se namreč umikam iz plačilne liste redno zaposlenih za nedoločen čas v Miklavževem vrtcu. Ne odhajam pa še iz hiše in od otrok, saj bom pripeljala svojo skupino do konca šolskega leta.

Kot vzgojiteljica sem dopolnila dobrih 37 let delovne dobe in skoraj 38 let pokojninske dobe, od tega več kot 16 let v Miklavževem vrtcu. Med tem časom sem bila na porodniškem dopustu 3,5 meseca, vseh bolniških odsotnosti pa ni bilo več kot šest mesecev.

V tem obdobju sem zamenjala vsaj 20 pomočnic in 3 pomočnike, s katerim sem delala v skupini. Še enkrat toliko je bilo dijakinj, študentk in pripravnic na strokovni izpit, ki sem jim bila mentorica. Otrok, ki so mi bili zaupani v vzgojo in varstvo, je bilo okrog 1000. Najstarejši so danes stari 43 let in med njimi se že najdejo babice in dedki.

Hvaležna sem BOGU za to poslanstvo in moji mami, ki me je podprla pri izbiri poklica ter me vzdrževala v času šolanja. Vsa leta sem imela delovno mesto za nedoločen čas in redno plačo.

V moji delovni knjižici so 4 žigi. Prvič sem menjala službo, ker so me za to prosili v domačem kraju, kjer sem bila takrat edina vzgojiteljica. Četrty žig sem dobila v Miklavževem vrtcu, ko sem se preselila v Logatec, vmes pa sem skupaj z otroki odšla iz osnovne šole v nov vrtec.

V življenju sem večkrat dobila vprašanje: Čemu živiš, kaj je smisel tvojega življenja?

Odgovori so bili: zaradi otrok, priprava na večnost ... Danes odgovarjam: »Na tem svetu sem zato, da se učim, rastem in zorim v ljubezni. Težki trenutki, hude preizkušnje niso Božja kazen, ampak lekcije na poti ljubezni = Bog.

Dan upokojitve je bil 5. 4. 2012, na veliki četrtek, ko je tudi 31. obletnica nesreče mojega prvega moža Petra, ki je že ravno toliko časa, torej 31 let, obtežen s težkim križem kot invalid tetraplegik.

Zdaj pa vas vabim, da skupaj zapojemo refren pesmi: O MOJ GOSPOD, bodi zahvaljen.

ZA VSE LJUDI OKOLI MENE,
ZA RADOST IN BOL, SMEH IN TRPLJENJE,
ZA OTROŠKI POGLED, PREŠEREN IN NEŽEN,
ZA SREČEN NASMEH, TOPLOTO V DLANEH.

JARINVA KARENŠAK

DVE RIBI IN PET HLEBOV

V drobnih trenutkih se tvoja stiska dotakne mojega srca.

Želim ljubiti,
dati roko...

Toda to ni dovolj!

V barakarskem naselju,
išoč med smetmi
iščeš svoje preživetje.

Jaz, presita vsega,
ležem v mehko odejo in sanjam...
In že naslednji dan pozabim nate.

Ne, ne morem vseh rešiti,
a bi morala ljubiti
in darovati!

... Svoji dve ribi
in petero hlebov...

O potem bi se mogli vsi nasititi od Božje ljubezni!

(slovenskim misijonarjem, ki vsak dan darujejo svoji dve ribi in petero hlebov)

Tadeja

AKTIVNOSTI V APRILU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
 - ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ MARIJA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ MARTA: torek ob 15. uri v II. nadstropju Doma Marije
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
TOREK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
TOREK, 3. 4. 2012, ob 10. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
SREDA, 11. 4. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
SREDA, 18. 4. 2012, ob 10. uri: obisk otrok iz vrtca;
SREDA, 25. 4. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
ČETRTEK, 26. 4. 2012, ob 14. uri: praznovanje roj. dni stanovalcev;
ČETRTEK, 26. 4. 2012, ob 19. uri: predavanje Pod domačim krovom;
PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

*Meni pa je dobro,
da sem blizu Tebe, moj Bog.
Ps 73,28*

*Ivana Trček
Magdalena Ferjan
Ivana Jožefa Debevec*

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

V sklopu predavanj o domovinski vzgoji bo v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma župnije Dolnji Logatec v četrtek, 26. aprila 2012, ob 19. uri gostja večera dr. Mira Cencič, ki bo spregovorila o TIGR-u in pomenu tigrovskega duha za gojenje in ohranjanje rodoljubnih izročil in slovenstva. TIGR je bila v novejši zgodovini Slovencev zatajevana tajna organizacija, v kateri so se združevali primorski rodoljubi z namenom, da ohranjajo slovensko besedo in slovenstvo pod fašističnim terorjem. Pogovor bo vodil Jan Mihevc.

SMEJALNICA

TEŽAVE V DRUŽINI

Hčerka hoče na tečaj za ples. Sin se je vpisal na tečaj za smučanje. Mama želi na tečaj za kuhanje. Pravi, da več ne ve kaj bi skuhala, ker nobeden več ne je. In kaj na to pravi oče? Da njemu grozi stečaj.

Dve mamici se pogovarjata: Naš sinček je star 5 let in že dvigne 10 kg, kako je močan. Druga mamica pa pravi; naš pa ima komaj 3 mesece, pa nas ponoči vse dvigne iz postelje.

Prijatelj vpraša svojega kolega, slišim, da se ženiš, a je res? Res je in to prihodnji teden. Pa si se premišljeno pripravil za ta korak? Seveda. Eno tele, prašiča in nekaj puranov.

Kmet je zbolel in moral na operacijo. Ko je že ležal na operacijski mizi, sliši – sestra imate inštrumente? Ta pa vstane in reče: ali ste nori; tu ležim med življenjem in smrtjo – vi se pa greste muziko.

Starejši mož je vsak dan igral klavir. Ko pa ni mogel več, je zapisal na vrata: Prodam klavir. Sosed pa je pripisal: Bogu hvala!

Zapisala Frančiška Jakša